

Ρεσιτάλ ηθοποιίας από τον Ralph Fiennes, που με μια άνευ προηγουμένου ευχέρεια, εκφέρει έναν λόγο με άπογη άρθρωση, χειμαρρώδη, ευφυή, γεμάτο από υπονοούμενα, σπινθηροβόλες ατάκες, ενίοτε και βιτριολικό χιούμορ. Εντυπωσιακός από την αρχή, εκεί που με περισσή μάλλον υποκρισία λέει ένα τρυφερότατο: «*I love You*»

προς την υπέργρηρη Κόμισσα (αγνώριστη η Tilda Swinton) και το αμέσως επόμενο δευτερόλεπτο δίνει κοφτά, αυστηρά την εντολή αναχώρησης στα Γερμανικά με φωνή στεντόρεια και σωστή προφορά του «ρο»:

«*Abfahren*»

□ Έως τέλους, παραμένει έτσι, ευθυτενής και άκαμπτος, απολύτως υπηρεσιακός, ετοιμόλογος με ένα ακατανίκητο Βρετανικό φλέγμα.

Μαζί του ένας γαλαξίας κινηματογραφικών αστέρων σε σύντομες μεν αλλά γεμάτες ερμηνείες. Διακρίνουμε έτσι τους: Murray Abraham, Edward Norton, Mathieu Amalric, Adrien Brody, William Dafoe, Jeff Goldblum, Jude Law, Tilda Swinton, Harvey Keitel, Tom Wilkinson, Bill Murray, Owen Wilson.

Εξέχουσα θέση σε αυτό τη διανομή και ασφαλώς ειδικής αναφοράς αξίζει ο Tony Revolori, αυτός ο μικρός το δέμας 18χρονος Αμερικανός, με καταγωγή από τη Γουατεμάλα με τα εκφραστικά μάτια του, που ανταποκρίνεται πλήρως στο ρόλο του.

Στην πρώτη εμφάνιση του ολοκληρωτισμού στην πλοκή του έργου και αφού το κακό απομακρύνθηκε με ελάχιστες απώλειες, ο Messier Gustave απευθύνεται σε αυτόν, τον μικρό μαθητευόμενο Μουσταφά με μια έντονη διάθεση φιλοσοφίας διαλέγοντας με προσοχή λέξεις, μα στο τέλος το βαριέται, το παρατά:

«*-Βλέπεις, υπάρχουν ακόμα αχνές αναλαμπές πολιτισμού □ σε αυτό το βάρβαρο σφαγείο που κάποτε ήταν γνωστό ως ανθρωπότητα. Μάλιστα, αυτό είναι που προσφέρουμε κι εμείς με το δικό μας μικρό, ταπεινό κι ασήμαντο...Ω! □ γάμα τα*»

Αυτή η σαρκαστική διάθεση είναι διάχυτη, ειδικά όπου διακωμωδείται η επερχόμενη

λαίλαπα του ολοκληρωτισμού. Οι παραλληλισμοί με το ζόφο του Γ' Ράιχ είναι παραπάνω από εμφανείς. Η ελαφρά διάθεση δεν είναι βέβαια ο μόνος τρόπος απεικόνισης της τυραννίας. Πέρα από το χιούμορ η απειλή βίας και το παράλογο της εφαρμογής της γίνονται αισθητά.

Η κινηματογραφική γραφή του Wes Anderson, φέρει αναμφίβολα πολλά στοιχεία cartoon. Τον αυστηρό θεατή ίσως τον ενοχλήσει στιγμιαία, αλλά αυτό σε τίποτα δεν αφαιρεί το αριστουργηματικό, πανέξυπνο περιεχόμενο της ταινίας, που είναι βασισμένη σε κείμενα του Στέφαν Τσβάιχ.

Δεν υπάρχουν σημεία που να υποφέρει. Η πλοκή, η αφήγηση, οι διάλογοι, είναι στην μεγαλύτερη έκτασή τους απολαυστικοί.

Σημαντικό ρόλο στην ατμόσφαιρα παίζει και το περιβάλλον. Καταθλιπτικά φτωχά σπιτικά ή ξεδιάντροπα πλούσιοι πύργοι, βαριοί σαν μαυσωλεία. Από κοντά ένα μόνιμα χιονισμένο κακοφωτισμένο τοπίο, δένδρα χωρίς φυλλώματα, χρώματα στις αποχρώσεις του μπλε, παγωμένα.

Ήλιος πουθενά. Κι όμως ακόμα και έτσι αγνοφαινεται, η ελπίδα, ο έρωτας, ίσως και το φως.